

Xin thời gian dừng qua đây

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Đôi khi khốn nạn nhất cuộc đời này không phải là không có ai để yêu. Mà là đã tìm thấy một kẻ đến với ta và khiến phần còn lại của cả thế giới trở nên dư thừa. Rồi kẻ đó ra đi, bỏ ta lại với một thế giới mà ta chẳng còn thiết tha tìm hiểu gì thêm nữa

Chủ nhật, tôi ngủ vùi trong chăn. Mặc cho lũ bạn tôi lên bao nhiêu kế hoạch đi chơi, du lịch, nhậu nhẹt ở đâu đâu, tôi vẫn quyết định ở nhà. Tuổi 22, bắt đầu gồng mình làm việc cả tuần vì là một nhân viên thực tập mới, lại vừa bù đầu với lịch học trên trường, tôi chẳng thể tước đi cái quyền nghỉ ngơi cuối tuần của cơ thể mình cho những cái thú vui mệt mỏi ấy. Tối qua quên cài lại, 6h sáng, đồng hồ điện thoại đã réo rắt cái bản nhạc quái quỷ gì gì đó. Tôi mò khắp giường, chẳng nhớ tối qua đã vứt nó ở đâu. Định tắt báo thức rồi ngủ tiếp, thì thấy có một tin nhắn.

Làm quái gì có đứa nào lại nhắn giờ này. 199 à, mấy nhân viên của viettel không ngủ đêm hả. Hay là thằng Hải rủ đi chơi, chắc không phải, hôm qua đã từ chối mấy lần rồi, nó làm gì nhiệt tình dữ vậy. À, hay là cái My ở nhà lại xin thẻ nộp điện thoại của anh nó đây mà... mà cũng không phải, lần nào gần hết tiền nó gọi luôn oang oang chứ có bao giờ nhắn tin đâu... thế thì là ai nhỉ. Dành 1 phút suy nghĩ, tôi mới thấy mình thật ngớ ngẩn, cái tin nhắn nằm ngay trước mặt, mở ra là biết ngay thôi. Từ cái ngày nghiên slockhome, tôi vẫn hay tập suy luận mấy cái thứ xung quanh, nhiều khi trở thành ngớ ngẩn. Tặc lưỡi tự chửi mình một câu, tôi bấm vào xem tin nhắn, mắt vẫn mơ màng. 1 tin nhắn từ “.....” ____ là em!!!

Tỉnh hẳn ngủ, tôi bấm vào xem ngay, tự nhiên thấy tay mình run run kì lạ. 23h59’: “chị nhớ mày”

Chẳng còn tin vào mắt mình, tôi bật dậy, dụi mắt nhìn lại thêm vài lần nữa... nửa năm rồi, em vẫn còn nhớ tới tôi sao...

Em hơn tôi một tuổi, cũng ở cùng làng cùng xã, ngày xưa tôi chỉ biết nhưng

mà không quen. Ngày học đại học, một mình giữa cái xứ xa lạ, bỗng nhiên tôi gặp được em. Học gần trường, ở trọ cũng gần nhau, tôi và em thân nhau lúc nào chẳng nhớ nữa. những con phố hà nội , những chiều bên hồ Gươm, những mùa thu dài mơ mộng.... và cả một Hà Nội từ xa lạ đến thân quen, mọi nơi - luôn có bóng dáng em ở đó.

Dù hơn tôi 1 tuổi và thường cố tỏ ra đàn chị, tâm hồn em vẫn như một cô nhóc chẳng hơn. Những năm tháng dài rộng bên nhau, tôi nhận ra mình chỉ có thể cười nhiều và vui vẻ như thế khi có em bên cạnh .Mỗi lần đòi sang nhà em ăn cơm, đều được em cảm rằm, nhưng chẳng hiểu sao nghe em mắng chẳng giận cho nổi, tôi lại chỉ thấy buồn cười. Lần nào sang cũng phải sửa hộ em cái máy tính suốt ngày dính cả đàn vius, phải sửa luôn cho em cả mấy cái bài hát suốt ngày em hát mà vẫn sai lời... ôi, nhắc lại mà thấy nhớ em vô cùng.

Rồi cứ thế từng ngày, tôi yêu em. Cái tình yêu đầu tiên của cuộc đời, lúc nhẹ nhàng như một cơn gió đầu mùa qua, lúc lại quất quay như cơn sốt giữa đêm hè. Nhưng lần đầu tiên dành hết can đảm để nói cùng em, tôi đã được ăn ngay một cái đấm trời giáng với lí do “con nít tí tuổi đã bày đặt” rồi bị em đuổi về . Giận em hết một tuần, cứ chờ em nhắn tin xin lỗi mãi, thế mà chẳng mảnh may một tin nhắn nào, cuối cùng tôi lại phải lò dò sang xin lỗi em, dù thật ra chẳng có lỗi gì.

Tôi yêu em đâu phải là sai cơ chứ, vì tình yêu luôn chẳng có lỗi gì. Có lỗi, cũng chỉ là lỗi của em, luôn ngang bướng chẳng chịu nhận ra hay là thừa nhận nó ... Nhưng rồi tôi cũng nhận ra điều đó cũng chẳng còn quan trọng, cái việc em thừa nhận ấy mà – nó cũng chẳng làm tôi bớt yêu em đi chút nào. Mò sang xin lỗi, bị em tấn cho 1 trận, rồi thôi. Lại riu rít như trước, tôi vừa mừng lại vừa buồn, thế là lời tỏ tình tôi tập đi tập lại hàng chục lần, em chỉ đấm một phát là đã tự động bẹp dí như chưa bao giờ tồn tại.

3 năm, em và tôi gần nhau. Chúng tôi vẫn dạo cho mòn những con đường hà nội, vẫn chia sẻ hết những niềm vui và nỗi buồn, có cả những giọt nước mắt em khóc trên vai tôi ướt sũng khi nhớ về mỗi tình đầu, cả những ngày em ở bên cạnh tôi khi sốt li bì , cả 4 mùa xuân hạ thu đông, cả những ngày mưa ngày nắng.... em dường như luôn bên tôi. Thỉnh thoảng tôi nghe nhiều người bảo rằng đời sinh viên thật khó quên. Ngẫm đi ngẫm lại cũng đúng. Mà không hẳn là khó quên đi thời sinh viên, mà với tôi chỉ là khó quên đi những

năm tháng ngây dại yêu em. Phụ thuộc quá nhiều nỗi nhớ vào một người, nhiều khi lại làm ta yếu đuối và mong manh đến lạ....

“tôi đàn tiếng cười em vào những đêm thâu em đàn tiếng hát vui vào những ngày mưa lạnh Ta đàn vào đời nhau Khít những ngày cô quạnh Những nụ cười khít những nỗi cô đơn...”

Tôi cũng học theo em yêu thơ, chẳng phải nó hay, mà là có cảm giác có những bài thơ như chỉ viết riêng cho mình...

Em vẫn thường hay làm nhói lòng tôi mỗi khi tôi hỏi vì sao em tốt với tôi như thế, em đều trả lời “vì mày cũng giống như em chị thôi”. Nói dối, rõ ràng là em nói dối... Mỗi lần em nói vậy, tôi đều nhìn xoáy vào mắt em thật sâu, trong đôi mắt trong trẻo như trời thu ấy, em còn cất giấu điều gì. Còn ngại ngùng điều gì mà chưa đến bên tôi. Còn sợ điều gì mà chẳng để cho mối tình trọn vẹn, còn để những lời nói dối lòng trở nên đau buốt trái tim đến thế. Em vẫn còn nhớ nhung về mối tình đầu ấy, về người đã quay lưng với em đấy sao???

Nhưng tôi cũng chẳng trách em, vì mối tình đầu của tôi – là em đấy thôi, cũng đâu dễ dàng mà quên mà từ bỏ, cũng như vết thương sâu động vào vẫn đốn đau đấy thôi. Tôi cũng như em, cứ ngốc ngếch đứng sau một người chẳng bao giờ quay lại nhìn mình.... Tôi chỉ khác em là tôi dám nói, còn em cứ im lặng dõi theo. Tôi luôn tin, chẳng có trái tim nào là sắt đá, chẳng mềm đi vì những quan tâm và những yêu thương thật lòng. Chẳng có nỗi cô đơn nào là mãi mãi, chẳng có giấc mơ nào là vô vọng, chẳng có tháng năm nào là không mang kỉ niệm.. và chẳng có tình yêu nào là sai...

Mỗi tối, tôi đều chúc em ngủ ngon. 2 phút sau đã có ngay tin nhắn trả lời, tôi lại cười, dù chẳng mở ra tôi cũng biết ngay là tin nhắn nạt nộ đàn chị của em. “ngủ ngay. Bày đặt thức đêm”. Bị mắng mà được quan tâm, tôi cũng chẳng thấy buồn. Nhắn cho em “Ờ. Nhớ.....” và em chẳng trả lời. Ban ngày gặp nhau, mặt em vẫn tỉnh rụi như tôi chưa nói gì. Có lẽ nào em nghĩ tôi vẫn còn quá trẻ con nên chẳng buồn để ý....

Thình thoảng, tôi vẫn lắc đầu với những bộ trang phục của em khi tôi sang nhà ăn chực cơm. Em mặc nguyên bộ quần áo bóng đá con trai rộng thùng thình, không phải tôi nói quá, mà quả thật nhìn em như một con bù nhìn

người ta hay cầm giữa cánh đồng sắp gặt. Và càng không thể tin, em có những 7 bộ như thế. Lần đầu gặp em mặc bộ MU, tôi còn tưởng em cùng sở thích với mình, hoặc vì mình thích MU nên em cũng thích theo, mở cờ trong bụng... Nào ngờ, em đem khoe thêm 6 bộ của mấy cái đội bóng khác nữa, nhìn mà muốn phun máu. Người như que tằm, nhưng cả 7 bộ đều lấy cỡ L. Hỏi mãi mới khai, thì ra là tưởng mấy đứa con trai bọn tôi thích con gái mặc đồ thùng thình, và mua ngay 7 bộ, lỡ hôm nào mặc gặp có anh đẹp trai nào cũng thích đội ấy cho dễ có cảm tình... Khuyên can hết lời mà không được, tôi đại dợt phun ra một câu: “người đã xấu rồi, mặc đồ còn tùy tiện”. Tôi thì là chưa bao giờ nghĩ là em xấu, dù chỉ là 1 giây một phút, chỉ là ghét em mặc mấy bộ quần áo ấy lại đi tán tỉnh anh nào nên nói thế.

Vậy mà em nghỉ chơi tôi suốt 1 tuần, sang nhà làm lạnh mãi cũng không thềm đáp, im lặng chẳng thềm nhìn tôi lấy một lần. Thực sự là sống hơn 20 năm trời, nói thật là chưa bao giờ tôi thấy có 1 tuần nào mà lại dài như 7 ngày ấy. Không thể làm cái gì ra hồn, động vào đâu cũng chỉ nghĩ tới em. Tối nằm nhắm tin, xin lỗi đủ điều, em chỉ nhắn lại: “nói nhiều, chẳng liên quan”. Em không biết là em giận, còn tôi thì có muôn vàn thứ cảm giác quay cuồng trong đầu. Khi là buồn, khi là bực mình, khi là chán nản, khi lại thấy nhớ... nó bức bí muốn nổ tung lên, nhưng mà cứ bị cái tình yêu đại khờ của tôi kìm lại. Hết một tuần, tôi vẫn lì lợm đều đặn mò sang nhà em xin lỗi. Em mệt. Lọc cọc đi mua sữa, mua thuốc về, nấu cho em bát cháo. Thế là em hết giận luôn. Em cứ như đứa trẻ, dù nói không cần đấy, nhưng vẫn cứ muốn được dỗ dành. Em mệt, mà lòng tôi thấy thật vui, nhiều lúc nhìn lại chẳng hiểu sao mình lại có thể khốn nạn như thế nữa...

Ngày em gần tốt nghiệp, trên cửa phòng tôi có tấm giấy nhớ màu vàng, phía dưới có hộp nhựa em để ... chắc từ lúc tôi đi học sáng (chữ rất xấu):

“1 Kim chi mới làm. Rất ngon, mà biết trình độ chị rồi đấy...thừa không biết cho ai. Để đây nhé, hi vọng không chẳng trộm nào thềm quá chôm mất :p2. 3 tuần sau chị bảo vệ tốt nghiệp, hội trường A, không tới xem máu chảy đầu rơi. 3 tuần này chị không nói chuyện, không sang chơi nhé. Bận đấy.(p/s: khi tới xem nhớ mua hoa lên tặng cho hoành tráng^^)”

Tôi cười, vác hộp kim chi vào nhà, lần nào em làm thử món gì tôi cũng luôn được làm chuột bạch, cũng thỉnh thoảng hơi khó nuốt, nhưng tôi vẫn thấy tự hào ghê gớm. Năm mở mắt nhìn lên trần nhà, tôi thấy hiện ra cái cảnh một

chàng trai đẹp trai cao ráo – chính là tôi – cầm một bó hoa, ngồi ngay ở mấy hàng ghế đầu xem em bảo vệ tốt nghiệp. Tôi sẽ thật mạnh mẽ, để khi em run nhìn xuống lại có thêm tự tin. Sẽ tìm một hàng ghế gần chỗ đám anh chị bạn em, ngồi nói vu vơ bắt chuyện. Để rồi có ai hỏi, tôi sẽ nói to tôi là người yêu của em đấy, ôi cái cảm giác ấy sẽ tự hào biết bao nhiêu....

Chẳng biết tôi đã nằm ngửa mặt và nhìn cái trần nhà ấy cười bao lâu, chỉ nhớ mang máng cái khuôn mặt thẳng thốt bàng hoàng của thằng bạn cùng phòng khi đi học về, và cái lắc đầu ngao ngán của nó. Thôi kệ, tôi cũng chẳng còn thì giờ để quan tâm thêm nữa...

3 tuần trôi qua trong lặng lẽ. Chẳng một tin nhắn, chẳng 1 cuộc gọi, chẳng nhìn thấy được em dù gần thật gần... 3 tuần tĩnh lặng để tôi biết rằng em đã có một vị trí quan trọng như thế nào trong tôi, để tôi biết rằng cuộc đời mình đã vui lên nhiều thế nào khi có thể bên cạnh em, để hiểu rằng tôi còn cần nụ cười em ngay lúc này và cả quãng đường dài về sau nữa... tôi chẳng biết rằng, khi 3 tuần mơ mộng ấy qua đi, em và tôi sẽ chẳng được như thế này thêm nữa....

Ngày thứ 5 của tuần thứ 2. Tôi ốm. Sốt virus, nằm gần như suốt ngày bên giường. Tôi chẳng dám nói cùng em, chắc giờ này, em đang bù đầu bên đồng sách vở, hoặc đang đóng cửa nhắm mắt tự hỏi tự trả lời – thói quen ấy mà, trước mỗi lần thuyết trình em đều thế. Ngày đầu, mọi sự vẫn ổn.. à không hẳn là ổn như bình thường, nhưng nói chung là chẳng có gì gọi là vấn đề nghiêm trọng với tôi cho lắm. Thế mà đêm ấy sốt, li bì, la liệt, tôi chẳng còn có thể nhớ được gì. Chỉ nhớ trưa hôm sau khi tôi mở mắt, mẹ đã ngồi bên cạnh. Thằng Huy cùng phòng bảo, khi tôi đang sốt thì mẹ tôi gọi, nó nghe máy, bảo rằng tôi đang mê man chẳng biết gì, và đêm đó mẹ bắt xe lên ngay Hà Nội cùng tôi ngay. Trưa dậy, truyền một chai dịch, tôi đã khỏe lên nhiều, chỉ còn cảm giác đau đầu nhưng chỉ trong chốc lát. Chẳng hiểu thằng bạn tôi nó đã miêu tả cái cơn sốt ấy của tôi như thế nào, mà ngay chiều hôm ấy, một lũ bạn của tôi kéo nhau vào thăm hỏi và ngồi buồn hết một buổi chiều. Tôi khỏe lên nhiều, sợ mẹ ở lại lại vất vả, nên tôi bảo mẹ về quê. Một lũ bạn nhao nhác, đi thăm người ốm mà hoa quả xong còn mang thêm sữa chua, kem đủ kiểu. Bọn nó lí sự: "ăn của người ốm như mây là có tội, mà ngồi nhìn mây ăn hoa quả mà bọn tao ngồi không ăn thì lại thèm, nên mua sữa chua ăn đỡ"... "điện thoại thì không liên lạc được, bọn tao phải vác hoa quả bánh kẹo sang xem

mày chết chưa chứ, không lại tiền quỹ thăm hỏi của nhóm mày đóng bọn tao cũng áy náy lắm ☺” và cứ thế, nguyên cả buổi chiều, tôi như một kẻ tàn tật được bọn nó chăm sóc từng tí một, chỉ còn thiếu nước rửa chân và nhổ râu.

Khi cả lũ đã về, Hương – cô bạn cùng lớp tôi ngày xưa vẫn ngồi lại đến tối, nấu ăn hộ tôi và dọn cái bàn bữa bọn. Hương vẫn như thế, nhiều khi tốt với tôi một cách lạ lùng, dù đã có lần năm cuối cấp, lời từ chối của tôi đã làm cô ấy tổn thương.... Chúng tôi vẫn là bạn, đơn giản chỉ là không hợp để làm người yêu nhưng vẫn chẳng đủ gét để chẳng nhìn mặt nhau. Gần 9H tối, khi chuyển xe bus cuối cùng sắp tối, Hương mới chịu về.

Hương về rồi, thằng Huy mới nói với ra với tôi: “Này Chị í tới đây, nhưng thấy mày đang dọn cái bếp với cái Hương nên vội đi luôn, hình như bảo gọi cho mày không được. tao lúc ấy cũng không tiện bảo mày luôn. Mày gọi lại cho chị í xem”

Như sét đánh bên tai, tôi lao đến cái điện thoại, có cảm giác trái tim như đang vỡ vụn ra từng mảnh. Chẳng hiểu tại sao lại như thế, lần đầu tiên thất hứa với em, tại sao tôi lại quên, tại sao, sao lại là hôm nay, ngày em bảo vệ tốt nghiệp cơ chứ.

Bật điện thoại lên, 5 cuộc gọi nhờ và 7 tin nhắn mới

12h30: “lên chưa. Hội trường A nha. 1h bắt đầu đấy chú em. Muộn chị xử”
12h45: “thấy chị chưa, đang đứng ở trên chỗ gần bụi ấy .thấy mặc áo này có buồn cười lắm không. Hic. Hồi hộp quá”
13h30: “đến hay chưa vậy, hội trường đông chẳng thấy mày đâu. 15 phút nữa là đến chị, nhìn mặt mấy thầy cô khó ghê quá. Chị hơi sợ, chẳng biết có sao không”
13h44: “chắc mày đang ngồi dưới đấy rồi đúng không, chị biết mà. Chị không run đâu. Không được run, không được run”
14h25: “.....”
14h30: “hóa ra là mày không tới, thế mà chị cứ tưởng”
17h30: “nghỉ ngơi cho khỏe đi, cho mày cái hộp đựng kim chi, chị không lấy nữa”

Tôi xỏ vội đôi dép, chạy ngay sang nhà em. Gọi điện em không bắt máy, nhắn tin cũng chẳng trả lời. Bà chủ xóm trọ bảo rằng em vừa mới đi, chắc sang nhà bạn, tối không về. Tôi thấy trời đất quay cuồng, Cơ sốt vừa qua chẳng là gì so với cảm giác lúc này cả. Cả đêm, tôi không thể ngủ, cái điện

thoại vẫn cầm trong tay. Tôi giải thích, tôi xin lỗi, tôi nói rằng tôi nhớ em, tôi yêu em, tôi cần em trong cuộc đời này. Chỉ đúng một lời đáp lại: “không giận, chẳng là gì của nhau để có được cái quyền đó”... rồi thôi.

Và em bỏ mặc tôi. Bỏ mặc tôi trong cái cảm giác tội lỗi, cảm giác cô đơn, cảm giác chênh vênh lo sợ trong tôi chỉ với một câu nói như nhát dao sắc lẹm cửa thẳng vào tim như thế. Chẳng biết trái tim có rỉ máu không, nhưng đôi mắt có lần đã ướt. Và không còn chỉ là nỗi lo sợ, em đã thực sự bỏ tôi mà đi.

Sáng hôm ấy tôi đi thi, còn em đóng tiền phòng hết tháng, và dọn đi. Số điện thoại cũng đổi, em cũng đã tốt nghiệp chẳng còn tới trường. Facebook của em cũng khóa. Và một con người từng là hơn 1 nửa cuộc sống của tôi lúc đó, bỗng biến mất hoàn toàn, không còn lại một dấu vết nào. Em bước ra khỏi những năm tháng hạnh phúc của tôi, chỉ để lại những mảnh ghép vỡ vụn đầy những kỉ niệm, những hồi ức là của em, những nỗi nhớ là của em, những tiếng cười là của em... và em cũng đã mang nó đi sạch sẽ khỏi cuộc đời tôi như thế.

Một tháng sau đó, tôi vẫn sống, tất nhiên, nhưng như chẳng là tôi nữa. Tôi nhớ một câu nói của đứa bạn tôi từng chia sẻ: “Đôi khi khổ nạn nhất cuộc đời này không phải là không có ai để yêu. Mà là đã tìm thấy một kẻ đến với ta và khiến phần còn lại của cả thế giới trở nên dư thừa. Rồi kẻ đó ra đi, bỏ ta lại với một thế giới mà ta chẳng còn thiết tha tìm hiểu gì thêm nữa”. Tự nhiên thấy nó đúng đến lạ kì. Bài thơ khi tôi đọc lúc yêu em, lại có một kết thúc như dành cho chính tôi thì phải

“Thôi quay bước trở về
Những lối dài, hun hút - lối không nhà
Tôi lại xa người dù biết sẽ đau
Trái tim chưa chín
Tôi đã vội trồng một mùa sai quả
Những nút rối rắm, quấn quýt vào nhau....
Rồi cũng gỡ..
Người đan vào trái tim thêm nhiều đường ngang dọc nữa
Tôi đan vào mình muôn thuở cô đơn.....”

Và như thế em đi. Bỏ lại những năm tháng không thể nào quên của cuộc đời. Nhiều lúc yêu em tôi ao ước, xin thời gian dừng qua đây, để những kỉ niệm của chúng tôi chẳng bao giờ nhạt phai, để những nụ cười chẳng bao giờ khô héo đi vì vết mòn của thời gian. Thế nhưng thời gian vẫn chảy, và có những năm tháng cứ thế vô tình qua.....

Tôi vẫn học, làm việc, đi chơi cùng bạn bè... như cách tôi sống khi chưa quen em. Chỉ là tôi thấy mình ít cười hơn, và không còn điên cuồng kiếm tìm em như xưa nữa. Tôi nhận ra, không có tình yêu, tôi chẳng thể chết, chỉ là những thứ quý giá như tiếng cười, lại trở nên thật hiếm hoi... Nhiều lúc tôi cũng chẳng tin, nhưng có một điều thật nhỏ vẫn lóe sáng trong tôi, tôi vẫn chờ em, dù tôi chẳng muốn tin là thế.

Ngày rộng tháng dài, 1 năm trời em chẳng liên lạc hay hỏi thăm, một năm trời vết thương trong tôi dần lành sẹo. Và sau 1 năm rồi, em lại quay trở lại bên tôi, là để yêu tôi hay để làm tổn thương trái tim thêm lần nữa... Vẫn số điện thoại cũ. Và em nói rằng nhớ tôi.

Tôi chẳng thể miêu tả được màu của sáng hôm ấy, là màu hồng, hay là màu xám nữa, một buổi sáng màu của em. Tôi cứ mặc cho những kí ức cứ dội về xối xả, làm choáng ngợp hết cả trái tim. Em của 1 năm trước lại về, như chỉ mới hôm qua thôi. Em chẳng xa tôi 1 năm, mà chỉ là đi đâu đó 1 ngày... và 1 ngày ấy từ dài, bỗng trở nên chẳng còn là gì nữa. Và em nói em nhớ tôi – lần đầu tiên. Tôi định giận em, thế mà vẫn như ngày xưa, lại chẳng thể nào giận nổi. Bao nhiêu lời trách móc tôi từng nghĩ sẽ nói với em khi gặp lại, bỗng nhiên tan biến luôn theo cái làn gió lạnh sớm mai. Tôi chỉ có thể trả lời thật với lòng mình:

“em biết mà, tôi cũng nhớ em.....” .

Chẳng có tin nhắn trả lời, tôi chắc rằng em cũng đang như tôi, đang thấy tình yêu đẩy lên mạnh mẽ và quay quắt hơn bao giờ hết, chẳng có thể dùng ngôn từ nào để nói ra, hoặc cũng chẳng cần ngôn từ nào để nói ra thêm nữa. Và 9h của buổi sáng chủ nhật đẹp trời ấy, nhà tôi lại có kim chi. Em đã làm thêm một hộp, em bảo từ ngày làm cho tôi tới giờ, em chưa làm thêm hộp nào nữa. Nên cái vị kim chi ấy vẫn không tiến bộ thêm tí nào, nhưng vẫn thật ngon lạ lùng, hình như bởi có lẫn cả tiếng cười em. Em đã chịu để tôi gọi là em, chứ không còn là nằng nặc đòi được gọi chị như lúc trước. Và 1 buổi sáng chủ nhật, có hai kẻ 1 năm xa cách ngồi tựa vai kể cho nhau về 1 năm đã qua. Về những nhớ nhung, giận hờn, về cả những yêu thương mãi giấu. Về cái buổi bảo vệ tốt nghiệp ngày xưa, ngày em định nhận lời tôi thì tôi chẳng đến. Về một cô nàng gốc nghèo, chẳng dám nhận lời yêu chỉ vì sợ em lớn hơn tôi một tuổi thì lấy tôi về sẽ nhanh già...

Bên em, tôi chợt nhớ về một giấc mơ ngày nào mà tôi vẫn thường mơ mỗi đêm, công em chạy dài trên bờ biển dài trắng sóng . Em cười, còn tôi trầm ngâm. Những kỉ niệm sẽ chẳng có cách nào để níu giữ lại, như những cơn gió đã qua. Nhưng lại sẽ có thêm những niềm vui mới, và thời gian qua đi rồi lại trở thành kỉ niệm, sẽ lại là những khung trời hồng để nhớ, để yêu. Chợt nhớ về những năm tháng không tên chẳng còn trở lại lần nữa nhưng cũng chẳng thể nào quên, và hình dung về con đường cùng nhau phía trước. Sẽ chẳng một lần buông tay để nhau rời xa thêm lần nữa, sẽ ngàn lần như lúc này. Bên em và thấy em cười... và thêm lần nữa, xin thời gian dừng qua đây